

N.Y.C. TIME

זמן הדלקת נרות - 7:35

סוף זמני ק"ש - 8:46

- 9:22

סוף זמן תפלה - 10:33

דף היומי לש"ק: **שבועות ב'**

בס"ד, עש"ק פ' תזריע-מצורע - שנת תשפ"ה לפ"ק
פרק ב' - שבת היא כ' בעומר

פרשיות תזריע-מצורע

האיש נבהל, "מה זה כרוספדין? האם זה מדבק (contagious)?"
"בורדאי שזה מדבק", השיב הבחור. ומיהר האיש לקום ובחר לו
מקום ישיבה מרוחק.

ממשיך הרופא ומספר: נגשתי אל הבחור וביקשתי שיספר לי אודות
מחלת ה'כרוספדין' שטרם שמעתי עליה. "כרוספדין זו לא
מחלה", השיב הבחור, "כרוספדין זו ציצית, כמבואר בתרגום אונקלוס
(במדבר טו: לח) ... ודע לך כי לא שיקרתי, משום שבאמת חוזר אני כעת
משערי צדק ... וגם מה שאמרתי שזה מדבק, אין זה שקר, שהרי מצוה
גוררת מצוה!" ...

וכשסיפרנו את העובדא למו"ר שליט"א, חיך ואמר: "הוא דוקא
עשה טוב מאד ... וביאור הדברים הוא, שכאן אותו עם
הארץ שהתיישב ליד הבחור והפריע אותו מלימודו, נהג שלא כדין, ולכן
ה' מותר להבחור לגרום לו לעבור למושב אחר.

"זאת התורה לכל נגע הצרעת ולנתק, ולצרעת הבגד ולבית"
(יד-גד-נה). בפ' תזריע עה"פ: "והבגד כי יהי' בו נגע צרעת" (יג: מז) כותב
הרמב"ן: זה איננו בטבע כלל ולא הוה בעולם. וכן נגעי הבתים. אבל
בהיות ישראל שלמים לה' יהי' רוח השם עליהם תמיד להעמיד גופם
ובגדיהם ובתייהם במראה טוב, וכאשר יקרה באחד מהם חטא ועון
יתהוה כיעור בכשרו או בכבודו או בביתו להראות כי השם סר מעליו
וכו', עכ"ל.

וכעין זה כותב החינוך (מצוה קע"ב - מצות ענין נגעי בגדים): מרשי
המצוה, שרצה הקל ב"ה בטובו הגדול ליסרנו כאשר ייסר איש
את בנו, כי זה הענין איננו בטבע, אבל מופת הוא באומה הקדושה למען
ילמדו ויקחו מוסר בהשתנות הכלים המיוחדים לתשמישם. והם הבגדים
של צמר ופשתים, כי בהם רוב תשמיש בני אדם, וישובו מתוך כך
מדרכם הרעה טרם יזרח הצרעת גם בגופם.

הכלי יקר (יג: מז) כותב: נגעי בגדים והבתים בלי ספק שאינן באין
מצד הטבע, כי אין בהם דם וליחות המסככים העיפוש או כל
חלי וכל מכה, ועל כרחך אתה צריך לומר שבאים בדרך נס על צד
העונש, וזה בנין אב גם על נגעי הגוף שהם חוץ לטבע על צד העונש.
והנה, בנגעי בתים אמרו רז"ל (ערכין טז). שבאים על צרות העין כו', אבל
בנגעי בגדים לא אמרו כלום. והקורב אלי לומר כי הם באים על גסות
הרוח, כי דרך העולם להתכבד ביותר במלבושי כבוד, כי הא דרבי יוחנן
קרי למאני מכבודתי' (שבת קיג.), וכמו שאמרו רז"ל (שם קיט): "לקדוש

"נגע צרעת כי תהי' באדם והובא אל הכהן" (יג:ט). בפענח רזא
לבעלי התוספות איתא: הפסוק מתחיל ומסיים בנונין לרמוז שמספר
לשון הרע עוברים על כל התורה שנתנה ליום חמישים. וכן המן שספר
על ישראל נתנגע ונתלה על חמשים, עכ"ל.

ויש להבין - איפה מצינו שנתנגע המן בצרעת? הנה מצינו בפ"ק
דמגילה (יב: עה"פ: "ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך",
שדרשו: מלמד שפרחה בה צרעת, ולאחר כמה פסוקים כתוב: "ויאמר
ממוכן", ודרשו חז"ל (מגילה שם) שממוכן זה המן. אמנם לא מצינו שום
רמז שדבקה צרעת ושתי בהמן.

במרש (ויק"ר פט"ו:ט) דרשו עה"פ: "אדם כי יהי' בעור בשרו שאת
או ספחת או בהרת" (יג:ב): "ספחת" - זו מדי שהעמידה המן
הרשע ששף כנחש (במתנות כהונה איתא: דנחש מצוריע הוא וכו').

אח"כ מצאתי בספר שערי בינה שהוא פירוש אסתר לר"א מגרמיזא
בעל הרוקח (שנערך ע"י ידי"ג החשוב הג"ר אלעזר הורביץ
שליט"א, בשנת תש"מ) עה"פ: "והמן נדחף אל ביתו" (וי:ב) דאיתא שם:
מלמד שנצטרע, וכן בעוזהו: "נדחף לצאת כי נגעו ה'" (דה"ב כו: כא)
ובנחל אשכול להחיד"א איתא: וכתב רבינו אלעזר מגרמיזא ז"ל שזרחה
צרעת במצחו, וזהו שנאמר: "ופני המן חפרו" בצרעת.

ולקמן (ח:ז) נאמר: "ופני המן חפרו", ובפירוש הרוקח איתא: בצרעת.
ובמנות הלוי רוב שלמה אלקבץ איתא: ובשערי בינה לה"ר
אלעזר מגרמיזא ז"ל כתוב: "ופני המן חפרו" - בצרעת, עד כאן. אפשר
כי בתחילה הצרעת זרחה במצחו כעוזהו וכו' ועתה פשתה הצרעת בכל
פניו עד שחפר פניו ממנו. ואפשר שהיו מיני צרעת משונים זה מזה, ועל
כן כתוב "חפרו" - לשון רבים.

"וטמא טמא יקרא" (יג:מה). בס' והערב נא (ח"ב עמ' 292) איתא: סיפר
לנו רופא ירושלמי: נסעתי פעם באוטובוס ובמושב שלפני ישב בחור
שהגה בתלמודו בשקידה מופלאה. לפתע נכנס אדם מגודל-שער, שניכר
הי' עליו כי הוא עם הארץ, בפיו סיגריה, בידי אחז עיתון טמא, ולאזניו
היו צמודות אוזניות (headphones) המשמיעות מוזיקה מרעושה.
החליט האיש לקבוע מושבו דוקא לצד הבחור המתמיד ... ומשהתיישב,
הבחור אסף את בגדיו והצטמצם ונדחק אל חלון האוטובוס. "מדוע
אתה בורח ומצטמצם?" שאל האיש בגסות. השיב הבחור: "אני חוזר
מ'שערי צדק', מתברר שיש לי כרוספדין!"

ה' מכוּבד" - כבדהו בכסות נקי'. ועל כן דין הבגד הנגוע בשריפה, כי כל המתגאה נידון באש כמבואר למעלה פרשת צו (ו:ב) וכו'.

כפּענח רזא לבעלי התוספות איתא: וקשה, מפני מה ניתנו נגעים בבגדים; דבשלמא באדם, על גסות הרוח והנלוה אליו ובבתיים כדעת רש"י [ע"י הנגע מצאו מטמוניות של האמוריים], אבל בבגדים למה. וי"ל כי עבודה זרה ומשמשיה מחוייבים לנתון ולשרוף ובבגדים שמביות מצרים ומביות הים לא היו יודעים איזה הם ממשמשיהם, והרי לא בלו שמלותיהם כל מ' שנה שהיו במדבר. לכן שלחו בהם נגעים שיהיו [הבגדים שהיו תשמישי עבודה זרה] נשרפים.

והנה בפ' שמות כשידבר הקב"ה למשה אצל הסנה כתוב: "ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב ושמלות" (ג:כב). ובפ' בא, כשנצטוו על זה, כתוב: "דבר נא באזני העם וישאלו איש מעת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב" (יא:ב), והושמטו "שמלות". אמנם, כשסיפרה התורה את מה שקרה, כתוב: "ובני ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלות" (יב:לה).

בביאורי מהרא"י לבעל תרומת הדשן בסוף פ' בא כתוב: גבי הצוואה (יא:ב) לא כתב "ושמלות" אע"ג דחשובין היו להן יותר מן הכלים כדפירש רש"י, משום דהקב"ה לא רצה לצוותם על השמלות שלא יהיו נכשלין בדבר השי"ת, דאטו ישאלון כסות עבודה זרה, כדכתיב לעיל גבי יעקב: "והטהרו והחליפו שמלותיכם" (בראשית לה:ב) וכדפירש רש"י שם [שמא יש בידיכם כסות של ע"ז] ומ"מ בשביל הנאתם ולא עיכב על ידם לשואלם, ובפ' שמות (ג:כב) נמי כתב "ושמלות" והתם איירי בדבר ה' אל משה, היינו משום דגילה וסיפר לו המקום מה שעתידין לעשות, ולא יעכב על ידם, אבל לעיל (בפ' בא גבי הציווי) דכתב "נא" בלשון בקשה לא רצה להשיאם לכך שישאלו שמלות, עכ"ל.

ולכאורה יש להקשות על דברי התרומת הדשן, דאע"ג דלא צוה להם הקב"ה שישאלו שמלות מחשש שמא יהי' בהם תשמישי עבודה זרה, הלוא אפילו אם יקחו אותם מעצמם, סוף כל סוף ייכשלו בהנאה מתשמישי ע"ז?

אמנם, לפי דברי הפענח רזא אתי שפיר, שהרי אותם בגדים האסורים נתהווה בהם צרעת בגדים ונשרפו ואפשר להוסיף דבפ' שמות כשכתוב: "ושאלה אשה משכנתה וגו' כלי כסף וכלי זהב ושמלות", מסיים הפסוק: "ושמתם על בניכם ועל בנותיכם", ואולי בא להורות שמחשש הנ"ל - שמא היו הבגדים תשמישי עבודה זרה - לא לבשו אותם הגדולים אלא הקטנים, וקודם שגדלו, אם היו בגדיהם תשמישי ע"ז נולדו בהם צרעת ונשרפו כדי שלא ייכשלו בגדלותם באיסור ע"ז.

*

ובאופן אחר אפשר לומר, דהנה על הפסוק בפ' וישלח "והחליפו שמלותיכם" (לה:ב) כותב המשך חכמה: יתכן לפירוש רמב"ן שמרו [האבות] תורה [קודם מתן תורה] רק בארץ ישראל לכן היו לבושים בגדי שעטנו בחוץ לארץ, ואמר להם עתה [יעקב למשפחתו] להחליף שמלותם.

והנה בארץ מצרים גדלו פשתים, ובישע' ניבא הנביא אודות תושבי מצרים: "ובוש עובדי פשתים" (יט:ט) ושמא הי' חשש של שעטנו בבגדים ששאלו ממצרים, ועל אלו הבגדים באה הצרעת.

אמנם, בתוספות השלם בפ' שמות (ג:כב) כתוב: "ושמלת" [כתוב חסר בלי וא"ו להורות שיקחו רק בגדין] פשתן ולא משל צמר ולא כלאים.

עוד הערה הנוגעת לנגעי בגדים: בפסוק מבואר דרך בגדים הנעשים מצמר, פשתים או עור מיטמאים בנגעים (יג:מוז-מה). וכן נפסק ברמב"ם (הל' טומאת צרעת פ"ג ה"א) אין מטמא בנגעים אלא בגדי צמר ופשתים בלבד וכו' כלי עור. ובכסף משנה מציין מקור הרמב"ם: מפורש בתורה.

ושמא יש ליתן טעם למה דוקא ג' מינים אלו מטמאים בצרעת, משום שמבואר במדרשים שהנחש הקדמוני נתקלל בצרעת (ב"ר פ"כ, שמו"ד פ"ה, ותנחומא פ' מצורע), ובאותו הזמן "ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם" (בראשית ג:כ).

ומבואר עוד שאיסור שעטנו - צמר ופשתים יחדיו - נובע מחטא קין שנתקנא בהבל שרצה הקב"ה בקרבנו [מבכורות צאנן] ולא רצה בקרבן קין [זרע פשתן]. ובפרקי דר"א (פ"א) איתא: [ולמה הוזהרו ישראל על שעטנו? אלא לפי ש] הביא קין מותר מאכלו קליות זרע פשתן [לקרבן] והביא הבל מבכורות צאנו ומחלביהן כבשים שלא נגזו צמרן וכו', רבי יהושע בן קרחה אומר, [לפיכך] אמר הקב"ה, אל יתערבו מנחת קין והבל לעולם, אפילו באריגת בגד [חוץ מבגדי כהונה].

וכיין שאותם המינים - עור, צמר, ופשתים - היו חשובים בעת שבאה צרעת בעולם בפעם הראשונה שמא מהאי טעמא חלה צרעת בגדים רק על בגדים הנעשים מסוגים אלו.

עוד דבר מעניין - בתרגום יונתן (בראשית ד:ג-ד) ובפרקי דר"א הנ"ל מבואר שהביאו קין והבל קרבן בליל יום טוב של פסח. וכשיצאו בני"י ממצרים עשו קרבן פסח מן הצאן ולקחו שמלות מפשתן ממצרים.

בענין מילת ממזר

עה"פ: "ימול בשר ערלתו" (יב:ג) איתא באור החיים הקדוש: עוד יתבאר ע"פ מה שאמרו בספר התיקונים (תיקון כ"ד) כי שלשה מדרגות יש בבחינת מצוה זו של מילה, מדרגה המעולה שבכולן היא מילת בנייהם של צדיקים, בני קל חי. מילה זו הוא להם גילוי שמו יתברך חתום בבשר קודש והיא עטרת היסוד. שני' לה הם בני אנשים הבינונים. מילה זו להם כקרבן לפני ה'. שלישיית היא מילת בני הממזרים האנשים הרשעים שנואי ה'. מילה זו היא להם כמי שנותן חלק לנחש עפר לחמו. ועיין תקונים (דף י'). והשלשה רמז הכתוב באומרו: "ימול בשר ערלתו". כנגד מילת הצדיקים אהובי ה' אמר "ימול", פירוש יו"ד מול, כי הוא מגלה בו רשימו קדישא אות ה' הרשומה בשמו יתברך. וכנגד מילת הבינונים אמר "בשר" - כאן רמז בחינת הקרבן אשר יקריב בשר קודש לה'. וכנגד מילת השנואים שבישראל אמר "ערלתו" - כי הוא נותן לס"מ חלק הנוגע לו בילד, שהיא בחינת הערלה, נמצאת אומר כי יצו ה' על המילה, בין לבני הצדיקים, בין לבני הבינונים, בין לבני הרשעים, שלא יאמרו בית דין מה לי לממזר למולו וכולו מלא ערלה, תלמוד לומר שאע"פ כן יסיר ערלתו ממנו להתי כח הקליפה שבו, שאם יזכה במעשיו יתעצם בכח מעשיו הטובים ויגביר צד הטוב ויתבטל חלק הרע, ועל זה אמרו ז"ל (הוריות יג): ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ.

בטור בהל' מילה (יו"ד סי' רס"ה) איתא: תשובה לגאון, ממזר, אע"פ שהוא מטיפה פסולה [בעיטור איתא: אע"פ שהורתו באיסור, מטיפה כשירה הוא] כישראל הוא לכל דבר ומברכין עליו ברכת מילה עד "כורת הברית", אבל אין מבקשין עליו רחמים.

ובדרכי משה (אות ז') איתא כתב מהרי"ל (הל' מילה סו). שעשה מעשה וצוה למולו חוץ מבית הכנסת שלא במקום שאר הקטנים

הכשרים, וגם לא אמרו 'כשם שנכנס', וצוה אח"כ להכריז שהוא ממזר שיזהרו מלהתחתן בו.

בשו"ע (יו"ד סי' רס"ה סעי' ד') איתא: ממזר כישראל הוא ומברכין עליו ברכת מילה עד "כורת הברית" אבל אין מבקשים עליו רחמים [פי' הש"ך: כלומר, אין אומרים: "קיים את הילד כו"מטעם דלא ניחא להו לישראל הקדושים לקיים הממזרים שביניהם. ומטעם זה העומדים שם אל יאמרו אחר שנימול: "כשם שנכנס לברית כו", כן הוא במהרי"ל].

ברמ"א מובא: ומפרסמין בשעת מילתו שהוא ממזר (מהרי"ל).

בקובץ אוצרות ירושלים (ח"ז - תשס"ה עמ' כ"ד) מובא מהגרי"ל דיסקין זצ"ל: ומפרסמין - כי היכי דליהוי ממזר ודאי. ובהערה מ"ט איתא: ומפרש כאן רבינו הטעם ע"פ הגמ' ביבמות עח: דממזר ידוע יכול לחיות אבל כשאין ידוע - מת כדי שלא יתחתנו בו, ולכן מפרסמין להצילו.

לאלו הנוהגים לברך שהחיינו בברית מילה, האם מברכים שהחיינו על מילת ממזר? בספר ברכת השיר והשבח (מהדורא תניינא פ"ט ה"ז) איתא: אין מברכים שהחיינו על מילת ממזר או בן שבא מפסולי חיתון.

בט"ז איתא: כתב במהרי"ל שיש לקרות שמו "כידור" על שם הפסוק: "כי דור תהפוכות המה" (דברים לב:כ), כדמצינו בפ' בתרא דיומא, וכתב עוד שימולו אותו במקום אחר כגון בפתח בית הכנסת - לא במקום שמלין הכשרים.

בחידושי רעק"א איתא: בכל ולד שיש בלידתו נדנוד עבירה - אפילו איסור דרבנן - אין אומרים "אשרי תבחר" וכיוצא בו, ואין אומרים שבחים לאב ולאם. ודוקא במידי דמפורסם וידוע (מוהריק"ש).

ועיין בספר כורת הברית (סי' רס"ה ס"ק כ"ט) שכותב: ובספר תכונת אדם מביא דבתיקוני זוהר בהקדמה (דף י"א) משמע דאין מכינין לו [לממזר] עפר וחול, ליתן בו הערלה ודם הברית, ועיי"ש (סוף תיקון כ"ד) שאינו מוכרו. וברבינו יעב"ץ כתב דאין עושין לו נרות.

ועיי"ש בס' כורת הברית שדן על ספק ממזר אם לקרוא שמו "כידור".

והנה בספר שערי דעה כתב דשב ואל תעשה עדיף דספק ממזר אסור בממזרת, ואם יקראו שמו "כידור" יחזיקו אותו לממזר ודאי וישא ממזרת. והביא באות ברית בשם הנודע ביהודה שיש לקראו בשם "פלאי-דן", והקשה, דהרי מגנין בזה שבטו של דן, ועוד דהרי שכיח שם זה. וכותב בעל כורת הברית: ונראה לפענ"ד בכוונתו לקראו בשם "דן" בלא דגש [או "דון" (עיין פסחים ד') או דין (עיין סוטה מ"ז)] והכוונה על שם העיר דן כמפורש בפרשת לך (בראשית יד:ד) ופירש"י: "וירדוף עד דן" - שם תשש כחו, שראה שעתידין בניו להעמיד שם עגל.

שוב מביא מס' אות ברית שיש לקראו בשם שקודם אברהם אבינו דלא שכיח לקרוא בשמם [וממילא עיי"ז יהי' היכר שאינו ולד כשר]. ושמעתי שבכהאי גוונא [ואפילו בפנוי' שילדה דהוי בן הנדה] יקראו שמו "זונדל" [בלא שם הקודש] כי הוא לשון חטא בלשון לעז שבמקומינו, או יקראו "איסר", להיכר שנעשה באיסור.

בספר אוצר הברית (ח"ב עמ' ש"כ) איתא: והמנהג במצרים, שאין נותנין רשות למול ממזר אפילו בחול אלא א"כ הי' הדבר באקראי, אבל אם האב אשר הוליד הנגע הזה יושב עם האשה, אין נותנים רשות למולו עד שיפרישו את האיש מן האשה, ויקבל עליו שלא ישוב אליה עוד (נהר מצרים, הל' מילה, ל"ז-ל"ט).

ומנהג מצרים שאין אומרים שום פסוק מן הפסוקים שרגילים לומר בעת המילה. ואין מברכים על הבשמים, שאין בזה ריח ניחוח (שם ל"ט).

בספר שובע שמחות (ח"ב עמ' קפ"ד) איתא: ממזר שנולד בשבת, אע"פ כן יש למולו בשבת (כ"כ הב"י בבדק הבית סוס"י רס"ו בשם הרשב"ץ וכ"כ מהרי"ל). ומברכים ברכת המילה במילת ממזר. וכן מברכים: "אשר קידש ידיד מבטן וכו'". וברכת "להכניסו בבריתו של אברהם אבינו" יברך אבי הבן אם הוא ודאי בנו, אבל אם הוא ספק אם הוא אביו, או שאביו אינו נמצא שם, הסנדק יברך ברכה זו. ואין אומרים "אשרי תבחר ותקרב וגו'" אבל קורין לו שם, ומלין אותו בכניסה של בית הכנסת, להיכר.

כאשר נמצאת מילה של ממזר בבית הכנסת, האם אומרים תחנון? הנה האלי' רבא (סי' קל"א) מסתפק בזה. אמנם, הפמ"ג כתב דנראה דדינו כישראל גמור ואין אומרים תחנון, וכן כתוב בסידור הר"י עמדין.

לד"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לד"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לד"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

TORAH LODAAS

PARSHIYOS SAZRIA-METZORA
© COPYRIGHT 2025
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

לד"נ פעסא רחל בת דבורה

נדב בן דבורה לרפ"ש
רוחמה ליבא בת רבקה לרפ"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפ"ש

“אשה כי תזריע וגו”

“When a woman conceives ...”

The Midrash states that when Iyov was afflicted with his terrible suffering, he was not appeased until he reached the Parsha of Sazria.

What was it about this Parsha that eased his suffering?

The Apiryon (written by *Hagaon Rav Shlomo Ganzfried Z'T'L*, the author of the *Kitzur Shulchan Aruch*) cites the Alshich who notes that this Parsha teaches us that the *Nego'im* which afflict *Bnei Yisroel* are miraculous phenomena which can affect only holy people who are so free of sin that any small iniquity cannot be tolerated within their bodies, and it is driven to the surface. This is not the case concerning wicked people who are so full of sin. Any particular misdeed does not have a major immediate affect on them.

It was for this reason that Iyov was comforted, for he realized that his *Nego'im* and suffering indicated that he was a holy person whose iniquities could not be contained within him.

“זאת תהי' תורת המצורע וגו' והובא אל הכהן” (יד:ב)

“This is the law of the leper ... and he shall be brought to the Kohein.”

Chazal interpret the word *Metzora* as a contraction of the words *Motzi Sheim Ra* - a slanderer - because the affliction of leprosy comes as a punishment for slandering others.

The *Chofetz Chaim Z'T'L*, notes that the purification of the *Metzora* comes through the words of the Kohein. The leper becomes pure only once the Kohein utters the words “*Tohor*” (see *Mishna, Nego'im 14*). Since the punishment of leprosy came as a result of speech, the Torah commanded that the purification can only come through speech. The lesson to be gleaned from this is that one's tongue contains the key to life and death.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

If a child's Bris was supposed to fall on Shabbos, and

for some reason (medical or by mistake) his *Milah* took place before the eighth day, can *Pri'ah* be performed on Shabbos?

There is a dispute among the Acharonim, but the Halacha follows those who permit to perform the *Pri'ah* alone on Shabbos (*Ohr Somei'ach, Hilchos Milah 2:1, Koreis Habris 264:6*).

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) Which person in Tanach contracted *Tzara'as* from another person?
- 2) Why didn't Chazal forbid *Milah* on Shabbos to prevent the possibility of carrying the baby or the knife in a *Reshus Horabim* [just as they forbade *Shofar* and *Lulav* on Shabbos]?
- 3) Are *Nig'ei Batim* applicable in *Chutz La'aretz*?
- 4) When is it forbidden for a *Mohel* without experience to perform his first *Milah*?
- 5) Is it permissible for one person to perform the *Milah* and another person, the *Pri'ah*?
- 6) Why is it customary to use an iron knife to perform the *Milah* even though many other materials are permitted?
- 7) Which honor at the *Bris* is likened to bringing the *Ketores*?
- 8) Which twins never had a normal *Bris Milah* performed on them?
- 9) Did *Nigei Begodim* apply when *Bnei Yisroel* were in the *Midbar*?
- 10) When the earth was cursed after the sin of Adam, which creatures began infesting it?
- 11) Is it permissible to perform a *Bris Milah* if there is not a *Minyan* in attendance?
- 12) Does the *Milah* (or *Hatafas Dam Bris*) of someone who was born *Mahul* take place on Shabbos?
- 13) Why did they dip the live bird into the blood of the slaughtered bird when purifying a *Metzora*?

ANSWERS

- 1) Elisha cursed *Gei'chazi* that he should contract the

- leprosy of Na'aman (see Melachim II:5:27).
- 2) Chazal did not forbid performing a Milah on Shabbos out of fear that the Mohel may carry the knife, because the Torah specifically states that the Milah must be performed on the eighth day, and where the Torah explicitly permits an action, Chazal cannot forbid it (see Taz, Yoreh Deah 117). The Ran (in the beginning of the fourth chapter of Succa) writes that Chazal forbade Lulav and Shofar on Shabbos because everyone is involved in those Mitzvos, and they might not notice someone carrying them in a public domain. However, concerning the Milah, since only the father and Mohel are involved, if others see them prepared to carry, they will remind them.
 - 3) Nig'ei Batim cannot affect houses in Chutz La'aretz (Rambam Hil. Tuma'as Tzara'as 14:11).
 - 4) One may not perform his first Milah on Shabbos (Orach Chaim 331:10, Yoreh Deah 266:7).
 - 5) It is permissible for one person to perform the Milah, and another, the Pri'ah. There are differences of opinion concerning whether this is permissible on Shabbos (see Yoreh Deah 266:14)
 - 6) The Perisha (Yoreh Deah 264:7) cites a Midrash that on the day that the iron on the helmet of Golyas was pierced by David's stone, it was promised from then on only iron would be used in the Milah knife.
 - 7) The Sandek (Maharil, Hil. Milah; Rema, Yoreh Deah 265:11).
 - 8) Yaakov was born circumcised (Avos D'Rebbi Nosson 2:5) - so he only had *Hatafas Dam* Bris, while Eisov never had a Bris (Da'as Zekeinim 25:25).
 - 9) No - since the clothes were miraculously preserved, they were not susceptible to *Nig'ei Begodim* (Midrash Tadshe 17).

- 10) יתושים, פרעושין וזבובין (ב"ר פ"ב:ח', ילקו"ש רמז ל"ב) - various insects.
- 11) Yes. However, *Lechatchila* it is appropriate to perform it in the presence of a Minyan (Yoreh Deah 265:6).
- 12) No (Yoreh Deah 265:10).
- 13) So that once it is set free, the other birds of its kind will notice its different appearance and attack it and kill it. In this way it will never be accidentally re-used to purify another Metzora (Chizkuni).

DEDICATION

This issue of Torah Lodaas is dedicated in honor of the marriage of Tzvi Meir and Shulamis Blonder. [Shulamis is the daughter of Rabbi Matis and Ety Blum Z"L]. Mazel Tov to the entire Blonder and Blum families.

NOW AVAILABLE

The sefer *נר מתתיהו* is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood. Please be in touch via email.

The sefer *מצא טוב* on *שמחות* and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

The material for this issue has been reprinted from previous years